

Egyéves a Linuxvilág!

Ünnepelj, Világ! Megértük az első születésnapunkat! A születésnapokon az embert a nagy ünneplés mellett mindig utoléri valami féle borongós hangulat is. Egy év. Sok vagy kevés idő egy lap életében? Honnan indultunk és meddig jutottunk? Most nem csak a Linuxvilágra gondolok, hanem a magyarországi GNU/Linux-közösségre. Hogy a nemrég megtartott Internet Konferencia mottóját idézzem: „Előreszaladtunk vagy lemaradtunk?” Gondoljuk csak meg, egy évvel ezelőtt a világ is más volt. Ma már természetes, hogy egy nagyobb hálózatban GNU/Linux van. Sőt, manapság már az is természetes, hogy asztali gépnek is használható, igaz, csak ott ajánlott, ahol legalább egy Linux-hívő akad a közelben. Akkoriban még a csodájára jártak, ha valaki azt mondta: „Ne haragudj, nem használók Windowst”. Igaz, abból, hogy valaki GNU/Linuxot használt, egyértelműen következett, hogy programozó és jól ért angolul. Ma már a legtöbben nem is akarnak irodai munkára olyan Linuxot használni, amelyeknek a felülete nem magyar.

És az üzleti háttér? Ha jól emlékszem, négy évvel ezelőtt az ELTE levelezési listáján azon vitatkoztunk, vajon elég erős-e a Linux a „nagy ellenfél” legyőzésére. A listán azt írtam, hogy a Linuxnak csak akkor van esélye, ha komoly „marketing” épül fel mögé. Az ellenoldal véleménye tömör volt: „Soha! Az már nem Linux lenne!”

Ma már mindenki számára világos és egyértelmű: nem az a cél, hogy valami féle gazdasági harcot vívjunk, a jelenlegi állapotot a piac követelte ki, saját maga hozta létre. Már elindultunk valamire, és nem tudunk (már nem is akarunk) visszafordulni. Cégek épültek a Nyílt Forrás Közössége köré, szolgáltatások tömkelege érhető el kereskedelmi szinten, és lássuk be, a piac igényli is, hogy ilyen cégekkel köthessen szerződéseket. Nem véletlen, hogy az IBM, a HP és a többi előrelátó „Nagy” is komolyan támogatja a Linuxot.

Sarkalatos pont az oktatás is. Négy éve csak egy nagyon szűk réteg került közel a Unixokhoz, nem volt nagy igény rá, hogy tömegek ismerjék és használják komoly szinten ezeket a rendszereket. Ma már, ha valaki azt mondja, hogy

rendszergazda, akkor legalább egy GNU-rendszert ismernie kell. Az új helyzet lassan, de biztosan az oktatást is rákényszerítette a változásra. Szerencsére a SuliNet elindulásával egyre több helyen van Internet, így egyre több területen szűnt meg a legnagyobb nehézség, a folyamatos kapcsolat hiánya. És hadd emeljem ki, hogy külön köszönettel tartozunk azoknak a lelkes és vállalkozó szellemű tanároknak, akik neki mertek vágni az újnak. Hogy miért őket emelem ki? Az indok egyszerű. Azok közül, akikkel e témáról beszéltem, a legtöbben azt vallották, hogy a tanárok „nagyon elfoglaltak, nem törődnek velem, hogy a diák, ha kikerül az iskolából, használható tudással legyen felvértezve és amúgy sem mernek olyat oktatni, amihez nem értenek”. Sajnos rossz példa is akad, de szerencsére azt tapasztaljuk, hogy egyre több tanár kedveli meg és oktatja kedvencünk használatát.

Szóval, komolyan haladunk. Kezdünk kikupálódni, olyannyira, hogy már olyan nagy cégekről is hallani lehet, akik döntő többségben GNU/Linux-rendszert használnak. Röviden összefoglalva: ma már nem tagadhatják le a Pingvin létjogosultságát.

Gyorsan vissza is térek a lapra. Ha az első számot összehasonlítjuk a mostanival, azt hiszem, mindenki számára szembeütő a különbség. Nem csak a küllemre gondolok. Természetesen nagyon sok gyermekbetegség ütötte fel a fejét, igyekeztünk kikúrálni magunkat, több-kevesebb sikerrel. Az első pár szám után például kaptunk olyan véleményeket, amelyek szerint igazán több hazai cikket is rakhatnánk a lapba. Örömmel írhatom, hogy az újságunkban szereplő cikkek jelentős hányada már hazai szerzők tollából származik, és nyugodtan hozzátehetem, elérik a nemzetközi lapok cikkeinek a színvonalát, sőt, gyakran túl is szárnyalják azokat. Úgyhogy ezúton ragadom meg a lehetőséget, és minden hazai szerzőnek is szívből köszönöm az együttműködést!

A közösség

Amikor a lapot elindítottuk, azt reméltem, hogy egyedi terméket tudok létrehozni. Egy olyan magazint, ami ténylegesen használható és élő. Élő, abból a szempontból, hogy a szerkesztőség nem úgy készíti, hogy bevonul egy toronyba,

elzárkózik az olvasók elől, majd a lórésen át kidobja a készterméket, hanem ténylegesen segíti a felhasználókat, amennyire tud, fórumot biztosít nekik és részt vesz egy közösség kialakításában. Sokszor megtörtént, hogy a dolgok nem egészen úgy mentek, mint ahogyan szeretnénk volna, és nagyon jólesett, amikor támogató, fejlesztő szándékú leveleket kaptunk. Az egész csapat nevében szívből köszönöm a véleményeket! És nemcsak a dicséretre gondolok, hanem arra a sok-sok levélre is, melyekben az olvasók a hibákra mutatnak rá. Ezek nélkül a sötétben tapogatózánk és mi magunk sem hinnénk el, hogy tényleg értelme volt a munkánknak. Számomra még egy érdekes tapasztalata van ennek az egy évnek. A legtöbb felhasználó a linuxos közösséget egyfajta baráti társaságnak tekinti. És ez nagyon jó! Igaz, vannak hátulütői, például többször tapasztaltam az LME-n belül, hogy személyes ellentétek miatt nagyon jó ötletek és kezdeményezések kerültek a küszöbre, de ezek az apró összezörrenések, remélem, idővel elcsitulnak.

A tervek

Fontos tudni, hogy merre tartunk. Többen kérdezték, hogy így, az első év után mi lesz velünk? Megszűnünk és eltűnik az újság, megcélazzuk a kezdő felhasználókat, és igyekszünk a zavarosban halászni, vagy csak rendkívül magasröptű cikkeket töltjük fel a lapot? Nos, amíg tehetek ellene, egyik sem következik be. A tervek szerint igyekszünk a lapot megerősíteni, még több érdekes és hazai cikket feltölteni, és próbálunk időben megjelenni. Igen, sajnos ez nagy hiányossága a lapnak, de remélem, ezt is kinőjük, mint annyi más hibát. Köszönöm még egyszer, hogy oly sokáig velünk tartottak, jó olvasást és linuxozást kívánok!

Szy György a Linuxvilág főszerkesztője, a Kiskapu Kiadó vezetője. Mindenki véleményét és levelét örömmel

várja az alábbi levélcímen: Szy.Gyorgy@Linuxvilag.hu